

Missie Nu - Allen gedoopt en gezonden

Het begrip missie is voor de meeste katholieken een vertrouwd begrip. Velen, waaronder ikzelf, zijn opgevoed met missieblaadjes en 'sparen voor de missie'. Zilverpapier, bewaard voor het missiewerk. Met stuivers, dubbeltjes en kwartjes werden missionarissen geholpen met het bouwen van een schooltje en/of een ziekenhuis en zoveel meer dat

noodzakelijk was om het goede leven van mensen in de binnenlanden van Afrika, Azië, Zuid-Amerika tot in China toe te bevorderen. In mijn jeugd waren de missionarissen mijn helden die met gevaar voor eigen leven, ver van huis, het Evangelie verkondigden.

Het 'Missiethuisfront' van vroeger is verleden tijd. Dit betekent niet dat de missie over en uit is. Missie is namelijk veelkleurig en veelvormig; missie is overal, ver weg maar ook dichtbij. Voor mij liggen twee spiksplinternieuwe missietijdschriften met verhalen van mensen, dichtbij en veraf; mensen met een missie. Verhalen over mannen en vrouwen in beweging voor een 'Nieuwe Hemel en een Nieuwe Aarde', in beweging om barmhartigheid en gerechtigheid handen en voeten te geven. Het gaat om 'gewone' mannen en vrouwen, om religieuzen, bisschoppen, priesters en diakens. Het wezen van de Kerk is missionair. 'Allen gedoopt en gezonden', om met paus Franciscus te spreken.

Oktober 2019 is een 'Buitengewone Missiemaand'. Dit jaar is het 100 jaar geleden dat paus Benedictus XV zijn apostolische brief 'Maximum Illud' liet uitgaan. (de titel verwijst naar de opdracht om het evangelie te verkondigen aan heel de wereld) Hij schudde mensen wakker om zich voor de missie in te zetten. Hij wilde de evangelisatie, de missie zuiveren van allerlei onjuiste bedoelingen en van eenrichtingsverkeer. De missie had namelijk trekken van westerse hoogmoed en weinig waardering voor de beschaving van inheemse volkeren. Een verkeerde ontwikkeling. Bij missie gaat het om ontmoeting met Christus door alle rassen, volkeren en culturen. Missie is dialoog.

De Buitengewone Missiemaand roept u en mij op om onze missie gestalte te geven. Het zilverpapier van de chocoladereep spaar ik niet meer. De uitnodiging erachter probeer ik op bescheiden wijze in ere te houden, dat wil zeggen, daden stellen van geloof, hoop en liefde. In Christus Naam omzien naar elkaar, naar mensen, dichtbij en veraf. Want ook ik ben gedoopt en gezonden. U toch zeker ook?

Frans J.M. Wielens diaken